

Черна ма тъма покрыва,
Люты скърби и вѣды

Въ желбы, въ мѣжы ма низричатъ.

Дух мой мило, не ходи,
Азъ наставамъ горестны дни

Безъ твоитѣ свѣтлны.

Що на щѣна да излѣзвамъ

Азъ отъ скръзмины си покровъ ?

Трѣба ли да ти доказвамъ

Мойтъ пламенижъ любовь ?

Духъ раненъ съмь въ клѣто сърце,

Мило, отъ твоѣто лице.

Ты отивашъ, азъ оставамъ

Тѣка, кате безъ сърце.

Се за тебъ да са надамъ

Милинко мой агънце !

Нема, нема, милый мой свѣтъ,

Другъ на свѣта прѣдмѣтъ

Да-й привлѣкалъ мойтъ мнѣсть

Както ѣж привлече ты,

Не съ коварство, ни съ хитрость,

Нѣй съ мнѣ красоты.